ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. O., zastoupeného JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, náměstí bratří Synků 349/4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2004, čj. 46 Az 1019/2003 - 20,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna advokátky JUDr. Hany Fučíkové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 11. 2003, čj. OAM-4903/VL-11-P05-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím bylo řízení o udělení azylu stěžovateli zastaveno podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o

azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), neboť žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."). Konkrétně namítá, že krajský soud posoudil uvedenou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení v řízení u všech dosavadních orgánů. Uvádí, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Ruska, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Zastává názor, že soud pochybil, pokud mu zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že žalovaný postupoval správně, když řízení o udělení azylu zastavil, protože stěžovatel v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu. Stěžovatel tuto skutečnost nepopírá, ale namítá, že mělo být přihlédnuto k jeho psychice narušené životem v Čečensku, kdy ho strach a obavy o život vedly k útěku z vlasti. Na útěku byl ve špatném psychickém stavu a tento stav pokračoval i po podání žádosti o azyl v České republice. Po nuceném návratu do České republiky se stěžovatel uklidnil, lituje tohoto jednání a chce žít v České republice. Je přesvědčen, že mu v Čečensku hrozí nebezpečí smrti a o to větší, že emigroval. Vzhledem k tomu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se k ní vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a současně odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je

rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 30. 9. 2003 stěžovatel podal žádost o udělení azylu. V ní uvedl, že neměl práci a v poslední době se věnoval obchodování s automobily. Vozil auta z Polska do Ruska. Bandité k němu chodili domů a požadovali peníze. V březnu nebo v dubnu 2002 ho odvedli maskovaní rusky mluvící lidé, drželi ho 3 až 4 dny v lese, protože jim nedal požadované peníze. V květnu 2003 vyšel ven z domu a byl zajat ruskými vojáky, kteří ho 3 dny vozili v transportéru a poté ho bez vysvětlení pustili. Stěžovatel dodal, že se obává o svůj život a také ruských vojsk. Dne 3. 11. 2003 obdržel žalovaný písemné sdělení Policie České republiky-Referátu cizinecké a pohraniční policie České Velenice, čj. SCPP-498/CB-12-2003, že stěžovatel v noci z 31. 10. 2003 na 1. 11. 2003 nepovoleně překročil státní hranici z České republiky do Rakouské republiky. Dne 1. 11. 2003 byl na základě Dohody mezi vládou ČSFR a vládou Rakouské republiky, o předávání osob na společných státních hranicích, vrácen zpět na území České republiky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2003, čj. OAM-4903/VL-11-P05-2003, zastavil řízení o udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu.

Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný a krajský soud postupovali v rozporu se zákonem, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu v České republice dne 30. 9. 2003 a v průběhu řízení překročil státní hranici z České republiky do Rakouské republiky, což nepopírá a tuto skutečnost potvrzuje ve své kasační stížnosti. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když shledal naplnění podmínek stanovených v § 25 písm. h) zákona o azylu a řízení o udělení azylu zastavil, neboť žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

Ke stížnostní námitce stěžovatele, kterou se odvolává na skutečnost, že mělo být přihlédnuto k jeho psychice, narušené životem v Čečensku a k tomu, že ho k útěku z vlasti vedly obavy o život a strach, nemůže Nejvyšší správní soud přihlédnout již s ohledem na dikci ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť tuto skutečnost stěžovatel poprvé uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. dubna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu